

Nem hagyjuk! Nem engedjük!
Rabi Ferenc felszólalása

Jó szerencsét, barátaim! Köszönöm, hogy itt vagytok, köszönöm, hogy a hóesésben is eljöttetek, köszönöm a konföderációk, a tagszervezetek, a civilszervezetek szolidaritását, s köszönöm azoknak is, akik a facebook-on, s más közösségi oldalakon az együttérzésükről biztosítottak bennünket. Köszönjük mindenkinek!

Legyetek velünk, értsétek meg problémáinkat, hogy végre érdemi intézkedések történjenek. Itt voltunk tavaly, ugyanezen a napon. Annyi változás történt, hogy most hó szállingózott, akkor egy kis eső esett, de az átadott petícióra – amiben kértük a bányászokat foglalkoztató problémákra a megoldást – érdemi válasz nem érkezett. Azért vagyunk – egy év után – megint itt, mert nem hagyjuk, megmondtuk akkor, hogy nem hagyjuk! Akik kevésbé, vagy egyáltalán nem ismerik a történetet, jogosan kérdezhetik, hogy mit nem hagyunk. Azt ígérték nekünk, hogy azok a III. csoportos rokkant nyugdíjasok és járadékosok, akikről elvették a juttatásaikat, visszakapják.

Miniszter úr! Szeretném most még egyszer felolvasni, hogy mit írt nekünk 2012. november 23-án. Kérem, hallgassátok meg.

„A korábban rokkantsági nyugdíjban részesült bányászok a korábbi nyugdíjukkal azonos összegű járadékra lesznek jogosultak. Akit már felülvizsgáltak, s ellátását csökkentették, az is a korábbi rokkantsági nyugdíjának megfelelő összegre lesz jogosult. Azok a bányászok, akiket még nem vizsgáltak felül, és tudják igazolni, hogy bányászok voltak, felülvizsgálat nélkül is visszakaphatják ellátásukat. A döntés végrehajtásának szabályait munkatársaim haladéktalanul kidolgozzák, a konkrét szabályozásról a kormány 2012. december 5-én kíván döntést hozni.”

Ezt írta nekünk a miniszter úr.

Kollégák! Tudjátok mi történt? Kaptunk ebben az ügyben folyamatosan híreket, konkrét esetekről. Itt van a téren Heves-megyéből az a kollégánk, akit felülvizsgálatra berendeltek, elvették a járadékát, elvették a juttatásait, majd 30200.- forintos rehabilitációs ellátást állapítottak meg. Azt is közölték vele a második felülvizsgálat során (mert természetesen nem fogadta el ezt a döntést), hogy ezt sem kapja, mert erre sem jogosult, s készüljön arra, hogy vissza kell fizetnie az eddig felvett összeget.

Mondok másik példát. Nem régen tatabányai kollégától kaptunk egy faxot, amiben segítséget kért. Bányában aknásként dolgozott. Megsérült a gerince munkabalesetben. Ezt követően egy teljes, véglegesnek ítélt munkaképesség-csökkenési határozatot kapott, amiben harminc százalékra ítélték. Ez alapján a második felülvizsgálaton már azt közölték, hogy ez sincs, az összes juttatását elvették. Bíróságra mentünk az ügyében. És lehet a járadékos bányászok problémáit még sorolni hosszan. Ugyanilyen úgyról értesítettek bennünket Borsod-megyéből, ahol huszonnégy év külfejtéses munka után megállapították a munkaerő-csökkenést, megállapították a kollégánk számára, hogy III. csoportos rokkantnyugdíjas, mert hatvanhét százalékos az egészségkárosodása. Mi történt? A felülvizsgálaton elvették tőle ezt a juttatást, neki is megállapították a 30200.- forintot. Megfellebbezte a határozatot, s most várja, hogy milyen döntés születik. Remélem, hogy a Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal szakigazgatási szervei a jövőben nem viszik tovább ezt a gyakorlatot. Megállítják, és nem hozzák az általunk képviselt bányásznyugdíjasokat, rokkantnyugdíjasokat, járadékosokat kilátástalan élethelyzetbe.

Nem hagyjuk! *(a tömeg zúgva ismétli: nem hagyjuk!)*

A jelenlegi Alaptörvényünk is azt mondja, hogy Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Az Alkotmánybíróság korábbi döntései pedig kimondták, hogy megszerzett jogok azonnali hatályú megvonása, illetve átalakítása alkotmányellenes!

Kérem! Ezek az emberek egyik napról a másikra kerültek kilátástalan élethelyzetbe. Nincs számukra – immár több mint két éve – teljes körű megoldás. Követeljük, hogy a külszínről a 23/91-es Kormányrendelettel elküldött, illetve járadékot és III. csoportos rokkantnyugdíjat kapott bányászok számára legyen végre megoldás, amelyet számon is lehet kérni. És egyéni esetekben sem fordulhat elő, hogy a kollégáink, a volt pajtásaink elvesztik az ellátásukat.

Mert ezt nem hagyjuk! *(a demonstráció résztvevői együtt skandálják: nem hagyjuk!)*

Ugyanilyen kilátástalan helyzetbe kerültek azok a bányász kollégáink, akik itt vannak a szénkülfejtéses bányászok képviselőiként. Ők úgy gondolták, hogy a húsz éve fennálló szakmai nyugdíjuk biztosítva van és az egészségkárosító munka - amelyik a bányagödörben folyik, háromszáz méter mélyen, por, gáz, különböző külső biológiai és egyéb más hatásoknak kitéve - alapján megmarad a külszíni nyugdíjlehetőségük és harminc év után elmehetnek öregségi nyugdíjba. 2012. január 1-től ezt elvették tőlük, s biztos vagyok benne, hogy amíg ezt nem tudjuk rendezni, vissza fogunk jönni, mert nem hagyjuk!

Nem hagyjuk! (*hangos nem hagyjuk felkiáltások*)

2012. július 2-án, Soltész államtitkár úr a következőket nyilatkozta a televíziós vitában:

„Vannak hibák, vannak olyan rossz döntések, amelyek a kormányrendeletek során nem derülnek ki, amit helyre fogunk tenni. Igaz ez a harminc év fölötti munkát elvégzett földfelszíni bányamunkásokra is.” Majd november 13-án, miniszter úr, a következő levelet küldte a BDSZ részére.

„A szénkülfejtéses bányában dolgozók bányász nyugdíjra voltak jogosultak, s e kedvezményük ez évtől megszűnt, ugyanakkor korkedvezményre nem jogosultak. Az előterjesztés erre az esetre is tartalmaz javaslatot.” A javaslat nem jött. A BDSZ az elmúlt egy évben kompromisszumos megoldásokra tett javaslatot. Azt mondtuk, hogy legyenek átmeneti szabályok. Megbeszéltük az érintett kollégákkal, s ők vállalták is, hogy egy-két-három évet, vagy még többet továbbdolgoznak, de legalább tudják, hogy mire számíthatnak és mi vár rájuk? Ők is szeretnék megélni a nyugdíjas kort, ők is szeretnék látni és nevelni az unokáikat. Higgyétek el nekem, hogy aki ilyen munkakörülmények között, három műszakban, folyamatos munkarendben dolgozik, mint ahogy azt kimutatták a mérések, a fiziológiai orvos egészségügyi vizsgálatok, előbb-utóbb egészségkárosodást szenved.

Nem akarjuk, hogy ez bekövetkezzen! Szeretnénk, ha megmaradna, vagy az általunk javasolt átmenettel elfogadnák, hogy legyen szénkülfejtéses bányász szakmai nyugdíj. Ne vegyék el! Nem akarjuk, nem hagyjuk! (*hangos helyeslés, bekiabálás: nem hagyjuk!*)

Kollégák! Úgy gondolom, hogy azok, akik most itt vannak, tudják, hogy a BDSZ a törekvéseik mögött áll. Kérdezték tőlem többen, hogy mi lesz, ha ez a fellépésünk sem hozza meg a várt eredményt? Azt tudom mondani, hogy folyamatosan jelezni fogjuk a hatalomnak, hogy ne vegyék el tőlük az egyetlen reményt, amire számítottak: majd elmehetnek harminc év után nyugdíjba. De legalább az a reményük meglegyen, hogy az átmeneti kedvezményt megkapják. Ehhez még egy dolgot szeretnék hozzátenni. A korkedvezményes nyugdíjrendszerbe – amit most január elsejétől elfogadnak -, különböző mérések után ők nem kerülhetnek be, mert új szakmák, új munkakörök nem kerülhetnek be a korkedvezményes munkakörök jegyzékébe. Így ők soha nem lesznek erre a nyugdíjlehetőségre jogosultak. Kértük, kérjük, sőt követeljük, hogy segítsenek ezeknek az embereknek! Ha nem, jöjjön ide legközelebb valaki és mondja el, hogy mi az oka annak, hogy nem kapják meg ezt a szakmai nyugdíjat, és egyáltalán miért vették el tőlük? Jöjjön ide, indokolja, vagy mutassa meg azt az egészségügyi mérést, amit megcsináltak és bizonyították, hogy nincs már egészségkárosító hatás a bányában.

Mint ahogy elhangzott a levélben, 1985-től tíz éven keresztül vizsgálták ezeket a munkaköröket, és megállapították számukra ezt a szakmai nyugdíjat. Most pedig minden indoklás nélkül tűnt el, egyik napról a másikra, egyik óráról a másikra.

Nem hagyjuk! Nem akarjuk! Nem hagyjuk! (*A tömeg ütemesen kiabálja: Nem hagyjuk! Nem akarjuk!*)

Itt vannak a kollégáink, akik keresik az igazukat. Vannak olyanok, akik elmondták, hogy bányászok voltak, bíróság ítélt meg nekik különböző juttatásokat, és úgy gondolták, hogy nincs olyan döntés, ami ezt felülírja, hiszen a bíróság ítélt meg számukra. Ennek ellenére elvettek tőlük juttatásokat. Holnap lesz éppen egy olyan per, amelyben az egyik bányásztársunk, - most itt van a demonstrálók között – érdekelt. Remélem, hogy amikor elhangzik a felszólítás, hogy „vádolt, álljon fel”, minden ott jelen levő bányásztársa feláll majd. Mi ott vagyunk veled, melletted.

Kedves barátaim! Tisztelt demonstrálók!

Itt vannak egy páran azok is, akik az utolsó mélyművelésű szénbányában dolgoznak, és akik számára nagyon fontos lenne, hogy az átlagkereset-számítási kedvezmény megmaradjon. Ez biztosított

a bányászok számára, akik nem értek el munkakörükben - különböző okoknál fogva - egy átlagos szintet, hogy ők is tisztességes nyugdíjat kaphassanak. Ez az átlagszámítási kedvezmény elvonás, egyes kollégáinknál akár húsz-harmincezer forint induló nyugdíjvesztést is okozhat. Úgy gondolom, hogy ha mások, akik előttük elmentek, megérdemelték, ők is megérdemlik, hogy ezt az átlagszámítási kedvezményt megőrizték. Azok is megérdemlik, akik tizenöt évvel ezelőtt el kellett, hogy hagyják a munkahelyeket, de letöltöttek egy meghatározott időt a föld alatt, és megígérték nekik, hogy megkaphatják az átlagos nyugdíjat. Nem értjük, hogy miért vették el, nem értjük, hogy miért nem lehet visszaadni? Az érintett kollégákkal együtt mondhatjuk: ezt sem hagyjuk!

Nem hagyjuk! *(a tiltakozók kereplők, sípok, dudák hangjától kísérve ismétlik: nem hagyjuk!)*

Tisztelt demonstrálók! Kedves barátaim!

A szerzett jogokat nem illik úgy elvenni, hogy nincs indoklás mellé. Inkorrekt az is, amit a Magyar Nemzet írt, hogy azért vagyunk itt, mert pártpolitikai megbízatást teljesítünk. Innen üzenem: semmi köze a bányászköveteléseknek a pártpolitikához! Két és fél éve – nem a mostani választási kampányban – jeleztük már, hogy ezek a változások nem fogadhatók el. Ez év január 6-án kaptuk meg a hivatalos választ a minisztérium államtitkárától, hogy a tavalyi petícióban megfogalmazottakat nem támogatják. Nem lehet a bányászokat ebbe a helyzetbe hozni. Két és fél éve kezdtük és nem most. Innen mondom: ha nem lesz változás, meg fogjuk kérni a külföldi kollégáinkat, globális és európai szinten is, hogy legközelebb jöjjenek el, hozzanak képviselőket, mondják el, hogy ez, hogy szokott történni tőlünk egy kicsit távolabb levő országokban és meg kell, hogy közösen értessük, ez a helyzet így elfogadhatatlan. Ennek a feltétele a szolidaritás, ennek a feltétele – amit most megköszönök -, hogy itt vannak velünk a társ-szakszervezetek is, ennek a feltétele, hogy közösen álljunk ki egymásért. Ha ez megtörténik, ki tudjuk kényszeríteni a szénkölfejtéses bányászoknak, minimum az átmeneti rendelkezéseket, el fogjuk érni az átlagkereset-számítás visszaállítását és a járadékosoknak, a III. csoportos rokkantaknak a juttatásait is megpróbáljuk visszaszerezni, s megőrizni.

Ebben fogjunk össze, ez a szakszervezet küldetése. Mi képesek vagyunk rá, hogy közösen, együtt, szolidaritásban elérjük a céljainkat.

Jó szerencsét!